

Довгоочікуване продовження світового бестселера!
Роман перекладено 30 мовами
Продано понад 40 мільйонів примірників
творів авторки

Письменниця належить до десятки найкращих авторів
детективів за версією *The New York Times*

Рік тому детективу Джейн Ріццолі вдалося вистежити вбивцю на прізвисько Хірург, якого називали Джеком-Різником XXI століття. Тоді вона дивом врятувалася й посадила його за ґрати. І от на вулицях з'явився новий злочинець. Він копіює почерк Хірурга, як асистент повторює рухи досвідченого лікаря. А невдовзі й сам Хірург тікає з в'язниці. Тепер убивць двоє. Їхніми жертвами стає дедалі більше жінок. Джейн розуміє, що наступною має бути вона...

...Часом жах убивств тяжіє до сенсаційності. Цей сильний трилер має дуже добре продаватися...

Publishers Weekly

Геррітсен розвиває кілька сюжетних ліній, це цікаво. Незважаючи на жакливі вчинки (зґвалтування, тортури й убивства) та страшні події, добре змальовані персонажі й захоплива розповідь, безумовно, привернуть увагу читачів.

Booklist

Вам може знадобитися трохи ментолу під ніс, щоб пройти через кримінальні сцени Геррітсен у цій книжці. Майстерне продовження «Хірурга».

Kirkus Reviews

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3184-9

9 786171 231849

ТЕСС ГЕРРИТСЕН АСИСТЕНТ

ВОНИ ЗУСТРІЛИСЬ І ПОЧАЛИ ПОЛЮВАННЯ ЗА НЕЮ...

ТЕСС ГЕРРИТСЕН АСИСТЕНТ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРА «ХІРУРГ»

TESS

GERRITSEN

THE
Apprentice

A NOVEL

**ТЕСС
ГЕРРИТСЕН**

Асистент

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Г39

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Gerritsen T. The Apprentice : A Novel / Tess Gerritsen. —
New York : Ballantine Books, 2002. — 352 р.

Переклад з англійської *Ірини Серебрякової*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-3184-9
ISBN 978-0-345-44785-2 (англ.)

© Tess Gerritsen, 2002
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Присвячується Терріні і Майку

ПОДЯКА

Коли я писала цю книжку, мене підбадьорювала чудова команда, допомагаючи порадами й надаючи емоційну підтримку, без якої я не змогла б рухатися далі. Я дуже-дуже дякую моєму агенту, подрузі й зорі-провідниці Мег Ралі, а також Джейн Беркі, Дону Клірі й чудовим людям в агенції Джейн Ротросен. Я також багато чим завдячую своїй прекрасній редакторці Лінді Мерроу. Дякую Джині Сентрелло за її непохитний ентузіазм, Луїсові Мендесу за те, що тримав мене в курсі, Джиллі Гейлпарн та Марі Кулмен за підтримку в темні, похмурі дні після 11 вересня, а також за те, що безпечно провели додому. Дякую також Пітерові Марсу за інформацію про бостонську поліцію і Селіні Волкер, моєму чирлідеру по той бік Атлантики.

І нарешті, моєму чоловікові, Джейкобу, який знає, як важко жити з письменницею, — але все одно залишається поруч.

ПРОЛОГ

«Сьогодні я бачив смерть.

Це сталося зненацька, і я досі в захваті від того, що вся ця вистава відбулася просто в мене перед очима. У нашому житті значна частина того, що вважається захопливим, стається неочікувано, і ми маємо розвинути вміння смакувати видовища тоді, коли нам випадає їх побачити, і насолоджуватися маленькими трепетними приємностями, такими рідкісними посеред монотонного плину часу. А тут, у цьому оточеному стінами світі, де люди — просто номери, які відрізняються не іменами і не Богом даними талантами, а описом їхніх переступів, мої дні й справді спливають монотонно. Ми всі однаково вдягнені, їмо однакові страви, читаємо одні й ті самі пошарпані книжки, які розвозять на одному й тому самому візку. Дні схожі між собою. Аж раптом приголомшливий випадок нагадує, що життя здатне на круті повороти.

Отже, це сталося сьогодні, другого серпня. Цей чудовий спекотний день — саме такі я люблю — розкривається у всій своїй зрілій сонячній красі. Інші тиняються навколо, як напівсонна худоба, і стікають потом, а я стою посеред подвір'я для прогулянок, підставивши обличчя сонцю, і впиваю тепло, наче ящірка. У мене заплющені очі, тому я не бачу полиску леза. Не бачу, як чоловік, похитнувшись, падає на спину. Проте я чую рокотання збуджених голосів і розплющую очі.

У кутку подвір'я лежить чоловік, стікаючи кров'ю. Усі відходять і ховаються під своїми звичними байдужими масками “нічого не бачу, нічого не чую”.

До чоловіка підходжу лише я.

На мить завмираю, стоячи над ним. У нього розплющені очі, погляд іще свідомий. На тлі світлого яскравого неба я маю здаватися йому чорним силуетом. Це юнак із білявим волоссям, борідка ледь пробивається. З його розкритого рота вириваються пухирі рожевої піни. По грудях розповзається червона пляма.

Я опускаюся навколішки біля нього, розриваю його сорочку й оголюю рану в лівій частині грудей. Лезо пройшло якраз між ребрами і явно зачепило одну з легень, а може, ще й перикард. Рана смертельна, і він це знає. Намагається сфокусувати погляд. Ворушить губами, силкується говорити, але нічого не чути. Він хоче, щоб я нахилився нижче. Можливо, ідеться про якусь передсмертну сповідь, але мені анітрохи не цікаво.

Натомість я зосереджуюся на його рані. На крові.

Із кров'ю мене пов'язують давні стосунки. Я знаю її добре, аж до найменших елементів. Скільки пробірок пройшло крізь мої руки? Скільки відтінків червоного вміли розрізнати мої зачаровані очі? У центрифuzі я розділяв кров на два кольори: червону густу плазму і сироватку солом'яного кольору. Я знаю шовковисті переливи крові. Я бачив, як вона атласною стрічкою розмотується навколо свіжого розрізу.

Кров лине з грудей юнака, як свята вода. Я притискаю руку до рани, щоб змастити шкіру цією теплою рідиною. Кров огортає мої пальці, як пурпурова рукавичка. Той чоловік думає, що я намагаюся йому допомогти, і в його очах зблискує вдячність. За своє коротке життя він, напевно, бачив мало милосердя. А тепер йому здаюся милосердним я — оце так іронія.

Позаду човгають черевики й лунає команда:

— Назад! Усім відійти!

Хтось хапає мене за комір сорочки і рвучко зводить на ноги. Мене відтягують геть від чоловіка, який конає. У повітрі здіймається пилюка. Під нескінченні крики й лайку нас зганяють у куток подвір'я. Знаряддя вбивства, саморобний ніж, валяється на землі. Охоронці вимагають відповідей, але ніхто нічого не бачив.

Як завжди.

У цьому хаосі я стою трохи осторонь від інших в'язнів — вони мене остерігаються. Здіймаю руку. З неї все ще краплями стікає кров мертвого чоловіка, виділяючи в повітря свій незрівнянний металевий аромат. Я за самим лише запахом міг би сказати, що це молода кров, яку вицідили з молодої плоті. Інші в'язні витріщаються на мене й відходять ще далі. Вони знають, що я інший. Завжди це відчували. Ці чоловіки, такі жорстокі, остерігаються мене, бо розуміють, хто я — і що я таке. Вдивляюся в їхні обличчя, шукаючи свого брата по крові. Родича. Я його не бачу — навіть тут, у цьому домі потвор.

Але він існує. Я це знаю. З нашого племені не лише я ходжу по цій землі.

Десь є хтось іще. І він чекає на мене».

1

Уже почали роїтися мухи. Дрібні шматочки плоті, які спеклися, пролежавши чотири години на гарячому асфальті на півдні Бостона, виділяли щось на кшталт хімічного оголошення «Обід готовий!». Повітря аж гуло від мух. Останки тулуба прикрили, але пожирачі мертвої плоті мали чим побенкетувати. Вулиця в радіусі тридцяти футів була всіяна шматками сірої субстанції та якимись частками, що їх годі було ідентифікувати. Фрагмент черепа долетів аж до підвіконня другого поверху й упав у ящик із квітами. Клапті мертвої плоті приліпилися до припаркованих автомобілів.

Детектив Джейн Ріццолі ніколи не скаржилася на шлунок, але навіть їй довелося зупинитись, заплющивши очі й стиснувши кулаки, картаючи себе за цей момент слабкості. «Тільки не знепритомній. Тільки не знепритомній». Вона була єдина жінка-детектив у відділі вбивств департаменту поліції Бостона і знала, що на неї завжди спрямоване безжалне світло прожекторів. Усі помічали кожну її помилку й перемогу. Її напарник Баррі Фрост уже привселюдно осоромився, повернувши свій сніданок, і тепер сидів в автомобілі під кондиціонером, склавшись навпіл і чекаючи, доки нутрощі заспокояться. Собі Ріццолі не могла дозволити слабкості. З усіх присутніх правоохоронців саме вона була найпомітніша. По той бік стрічки, яка огорожувала місце трагедії, стояли люди. Вони уважно дивилися на неї, ловлячи кожну деталь її зов-

нішності, кожен рух. Ріццолі знала, що з вигляду ніхто їй не дасть тридцяти чотирьох років, тому свідомо намагалася триматися владно. Свій невеликий зріст вона компенсувала прямим поглядом і широко розправленими плечима. Кожне місце злочину вона вміла підкорити собі, нехай навіть грубою силою. Однак від цієї спеки її рішучість і витримка танули. Сьогодні вона, як завжди, вдягнула піджак і штани. А тепер піджак довелося зняти, блузка зім'ялася. Від вологого повітря акуратно зачесане волосся розсипалося неслухняними кучерями. Зусіб'яч на неї напосідали запахи, мухи і палючі промені сонця. Вона просто не могла зосередитися. А всі ці очі дивилися на неї.

Її увагу привернула голосна розмова. Чоловік у сорочці й краватці лаявся й намагався прорватися повз патрульного.

— Слухайте, мені на ділову зустріч треба! Я і так уже на цілу годину спізнююся, а ви почепили цю стрічку навколо мого авто і кажете, що поїхати ним я не зможу! Чорт забирай, це моє авто!

— Сер, ми на місці злочину.

— Це був нещасний випадок!

— Ми цього ще не встановили.

— А вам цілий день потрібен, щоб це второпати? Нас би послухали! Усі навколо чули, що сталося!

Ріццолі підійшла до чоловіка. Його обличчя вилискувало від поту. Зараз, об одинадцятій тридцять, сонце стояло майже в зеніті й свердлило землю, як погляд недоброго ока.

— Сер, що саме ви чули? — запитала вона.

— Те саме, що й усі інші, — фиркнув він.

— Гучний удар?

— Ну, так. Десь о сьомій тридцять. Я саме з ванної виходив. Дивлюся у вікно — а він тут, на тротуарі. Це небезпечний поворот, ви ж бачите. Усякі придурки, які ледве вміють за кермом

сидіти, вилітають з-за рогу, як кажани з печери. Мабуть, його збила вантажівка.

— Ви бачили вантажівку?

— Ні.

— Чули, як вона проїхала?

— Ні.

— І легкової машини ви не бачили?

— Легкова машина чи вантажівка, яка різниця? — Він зни-
зав плечима. — Усе одно його збили і втекли.

Одна й та сама історія вже разів шість траплялася в цій частині міста: десь між сьомою тридцять і дев'ятою тридцять уранці на вулиці лунав гучний удар. Люди не бачили, що сталося, лише чули звук падіння і знаходили тіло. Ріццолі вже припустила, що хтось міг викинутися з вікна, — і відкинула цю гіпотезу. Будинки тут були двоповерхові. Падіння із цієї висо-
ти не могло б так понівечити тіло. Розірвати його на шматки могло вибухом, але жодної його ознаки Ріццолі не бачила.

— То я можу забрати свою машину? — запитав чоловік. —
У мене зелений «форд».

— Отой, зі шматками мозку на багажнику?

— Ага.

— А ви як думаєте? — огризнулася вона й відійшла, щоб
поговорити з медекспертом.

Він сидів навпочіпки посеред дороги, вивчаючи плями на
асфальті.

— Мудакуваті тут люди, — сказала Ріццолі. — На загиблого
всім начхати. І ніхто його не знає.

Ешфорд Тірні і далі дивився на асфальт. Між нечисленних
жмутків сивого волосся виднілася лискуча від поту шкіра
скальпа. Ешфорд Тірні сьогодні здавався Ріццолі старішим
і втомленішим, ніж будь-коли. Намагаючись підвестися, він
простягнув руку, жестом благаючи про допомогу. Взявши

Його за руку, вона відчула, як важко його натомленим кісткам і артритним суглобам. Цей старий джентльмен-південець із Джорджії так і не звик до бостонської безцеремонної прямолінійності Ріццолі, а вона, у свою чергу, так і не звикла до його педантичності. Лише рештки людських тіл на столі для аутопсії об'єднували доктора Тірні з Ріццолі. Але зараз, допомагаючи йому звестися на ноги, вона засмутилася, відчуваючи, як він підупав на здоров'ї. Їй пригадався власний дідусь. Він з усіх онуків любив її найбільше. Можливо, бачив у ній, такій гордій і впертій, себе. Вона допомагала йому підвестися з глибокого крісла, і його скалічена інсультом рука чіплялася за неї, мов пазуриста лапа. Навіть таких жорстких людей, як Альдо Ріццолі, роки перемелювали й нівечили їхні кістки й кінцівки. Вона бачила, як безжально обійшовся час із доктором Тірні, який за цієї спеки ледве тримався на ногах. Вийнявши хусточку, він промокнув чоло.

— Феноменальна справа — якраз на завершення моєї кар'єри, — сказав він. — То як, детективе, прийдете на прощальну вечірку?

— Е-е-е... На яку вечірку?

— Ту, яку ви готуєте для мене як такий собі сюрприз.

— Так, прийду, — зізналася Ріццолі.

— Ха! Від вас завжди можна дістати чітку відповідь. Наступного тижня?

— Ні, за два тижні. І я нічого вам не казала, гаразд?

— Насправді я радий, що ви сказали. — Він подивився собі під ноги. — Я не надто люблю сюрпризи.

— То що тут у нас, доку? Його збили і втекли?

— Здається, отут він упав на асфальт.

Ріццолі подивилися на велику пляму крові. Потім на вкрите простирадлом тіло, яке лежало за добру дюжину метрів далі, на тротуарі.

— Кажете, він упав тут, а потім перелетів аж туди? — перепитала Ріццолі.

— Схоже на те.

— Здається, то була дуже велика вантажівка...

— Ідеться не про вантажівку, — загадково промовив доктор Тірні.

Він пішов вулицею, уважно дивлячись під ноги.

Ріццолі рушила за ним, відганяючи зграї мух. Тірні зупинився футів за тридцять і показав на шмат якоїсь сіруватої субстанції на узбіччі.

— Мозок, — пояснив він.

— То його не вантажівкою переїхало?

— Ні. І не легковим автомобілем.

— Але в цього чувака сліди від шин на сорочці.

Тірні підвів голову, уважно роздивляючись вулицю, тротуари, будівлі.

— Ви нічого цікавого не помітили на місці злочину, детективе?

— Крім трупа, якому геть мозок вибило?

— Погляньте на місце, де він упав, — Тірні махнув рукою на ділянку, над якою нещодавно сидів навпочіпки. — Бачите, як розлетілися фрагменти тіла?

— Так. У всіх напрямках. А ця точка — центр кола.

— Саме так.

— На вулиці жвавий рух, — сказала Ріццолі. — Машини вилітають з-за рогу на повній швидкості. Крім того, на сорочці в жертви сліди від шин.

— Погляньмо на ці сліди ще раз.

Коли вони знову підійшли до тіла, до них приєднався Баррі Фрост, блідий і трохи зніяковілий.

— Господи, Боже мій, — простогнав він.

— Ви як? — запитала Ріццолі.

— Може, у мене гастроентерит чи щось таке?

— Чи щось таке, — відповіла вона.

Їй завжди подобався Фрост, веселий і життєлюбний, тож дуже сумно було бачити його приниження. Вона поплескала його по плечу й підбадьорила материнською усмішкою. Фроста хотілося опікати — навіть таким жінкам, як Ріццолі, дуже далеким від материнських інстинктів.

— Наступного разу візьму вам паперовий пакет, — сказала вона.

— Знаєте, я справді думаю, що в мене якийсь розлад шлунка... — пробурмотів він, плентаючись позаду.

Вони підійшли до тіла. Доктор Тірні щось пробурчав, опускаючись навпочіпки — його кінцівки відчайдушно опиралися цьому насиллю. Він підняв одноразове простирadlo. Фрост пополотнів і на крок відступив. Ріццолі примусила себе стояти на місці.

Тулуб розірвало на дві частині приблизно по лінії пупка. Верхня, вдягнена в бежеву бавовняну сорочку, простягнулася із заходу на схід. Нижня, у блакитних джинсах, лежала перпендикулярно до неї. Ці дві половини з'єднувалися лише кількома смужками шкіри і м'язів. Внутрішні органи вивалилися й лежали навколо безформним місивом. Череп ззаду було розбито, і мозок вилився.

— Молодий чоловік, вага тіла нормальна. Можливо, латиноамериканського або середземноморського походження, — сказав Тірні. — Грудний відділ хребта, ребра, ключиця і кістки черепа свідчать про явні ознаки переломів.

— І це не тому, що він потрапив під вантажівку? — запитала Ріццолі.

— Безумовно, вантажівка могла завдати таких серйозних травм, — відповів доктор Тірні, кидаючи їй виклик поглядом своїх блідо-блакитних очей. — Але чи хтось бачив або чув, як проїжджає машина?

— На жаль, ні, — визнала вона.

Фрост нарешті здобувся на кілька слів:

— Знаєте, мені здається, що на сорочці в нього не сліди від шин.

Ріццолі уважно подивилася на чорні смуги на грудях сорочки загиблого. Вдягнуною в латексну рукавичку рукою вона торкнулася однієї зі смуг, а потім, обмірковуючи нову інформацію, глянула на свій палець, який забарвився чорним.

— Ваша правда, — сказала вона. — Це не сліди від шин, а мастило.

Вона підвела голову й подивилася на дорогу. Там мали бути криваві сліди від шин. Уламки скла чи пластику від такого сильного зіткнення машини з людським тілом.

Деякий час усі троє мовчали. Вони просто перезирнулися, коли раптом спало на гадку єдино можливе пояснення. І, немовби на підтвердження цієї гіпотези, у небі загудів літак. Ріццолі примружилась і побачила, як над головою пролітає «Боїнг-747», знижуючись перед заходом на посадку в міжнародному аеропорту Логан.

— Господи, — мовив Фрост, затуляючи очі від сонця. — Яка висота! Будь ласка, скажіть, що він упав на землю вже мертвим.

— Це дуже ймовірно, — відповів Тірні. — Гадаю, він упав, коли літак пішов на посадку. Якщо припустити, що це був міжнародний рейс...

— Ну, так, — сказала Ріццолі. — Скільки нелегалів намагається вирватися зі своїх країн? — Вона подивилася на оливково-смагляву шкіру мертвого чоловіка. — Отже, він летів, скажімо, з Південної Америки...

— На висоті щонайменше тридцять тисяч футів, — додав Тірні. — Ніші для шасі не герметизуються. Швидка декомпре-

сія. Переохолодження. Навіть посеред літа на таких висотах температура дуже низька. Декілька годин у таких умовах — і він втратив свідомість від гіпотермії та браку кисню. А може, його перемолото ще на зльоті, коли прибирали колеса шасі, й під час польоту він сконав.

Лекцію перервав сигнал пейджера Ріццолі — а це неодмінно мало перетворитися на лекцію: доктор Тірні лише починав. Ріццолі глянула на номер, але не впізнала його. Код міста Ньютон... Вона дістала телефон і набрала номер.

- Детектив Корсак слухає, — відповів чоловічий голос.
- Ріццолі. Ви надсилали мені повідомлення на пейджер?
- Ви з мобільного телефонуєте?
- Так.
- А могли б перейти на стаціонарний телефон?
- Ні. Зараз — ні.

Вона не знала, хто такий цей детектив Корсак, і хотіла якомога швидше закінчити розмову.

- Не хочете сказати мені, про що йдеться?

Він мовчав. Ріццолі чула голоси і тріскотіння рацій.

— Я зараз у Ньютоні на місці злочину, — сказав він. — Гадаю, ви маєте приїхати й подивитися.

— Ви просите допомоги в бостонської поліції? Можу направити вас до колег з мого відділку.

— Я намагався зв'язатися з детективом Муром, але мені сказали, що він у відпустці. Тому телефоную вам.

Він знову замовк, а тоді додав, тихо і багатозначно:

— Йдеться про справу, яку ви з Муром вели минулого літа. Ви знаєте, про що я.

Ріццолі мовчала, чудово знаючи, про що він. Та справа ще не відпустила її. Спогади виривалися на поверхню в кошмарах.

- Далі, — тихо сказала вона.

— Адресу запишете?

Ріццолі дістала блокнот.

За мить вона знову повернулася до доктора Тірні.

— Я бачив схожі травми в людей, у яких не розкрився парашут. Під час падіння з великої висоти тіло досягає граничної швидкості приблизно двісті футів на секунду. Цього достатньо, щоб отак його розірвати.

— З біса висока ціна за вхідний квиток до цієї країни, — сказав Фрост.

Над ними заревіли двигуни ще одного джета¹. Його тінь пронеслася по землі, наче орлина.

Ріццолі подивилася в небо. Уявила собі тіло, яке падає, перевертаючись у повітрі. Подумала про тисячу футів холодного повітря, яке свистіло, проносячись повз нього. А тоді повітря потеплішало, бо земля наближалася.

Подивилася на прикриті простирадлом рештки чоловіка, який насмілювався мріяти про новий світ і краще майбутнє.

«Ласкаво просимо до Америки».

У Ньютоні перед місцем злочину виставили чергувати поліцейського-новачка, який не впізнав Ріццолі. Зупинивши її біля поліцейської стрічки, він звернувся до неї різким тоном, який пасував до новенької уніформи. На його бейджі Ріццолі прочитала: «РІДЖ».

— Мем, це місце злочину.

— Я детектив Ріццолі, бостонський департамент поліції. До детектива Корсака.

— Посвідчення, будь ласка.

Вона цього не очікувала, тому довелося полізти до сумочки. У Бостоні абсолютно всі поліцейські чудово знали, хто

¹ Від англ. Jet — реактивний літак. (Тут і далі прим. пер.)

вона така, а тут — лише за годину їзди від своєї території, у цьому заможному передмісті — вона мала ритися в сумочці. Вона дістала посвідчення й тицьнула його поліцейському перед очі.

Він глянув і зашарівся.

— Мем, даруйте. Розумієте, одна клята репортерка забалакала мене і пробралася всередину якраз кілька хвилин тому. Я просто не міг допустити, щоб таке повторилося.

— Корсак там?

— Так, мем.

Серед припаркованих на вулиці машин вона помітила білий фургон із написом «Штат Массачусетс. Управління судово-медичної експертизи».

— Скільки жертв? — запитала вона.

— Одна, — відповів поліцейський. — Тіло вже мають виносити.

Поліцейський підняв стрічку, щоб Ріццолі могла пройти на подвір'я. Цвірінькали пташки, у повітрі пахло чаполоччю. «Це вже не південний Бостон», — подумала Ріццолі. Тут усе було бездоганно — від акуратно підстрижених живих огорож із самшиту до газонів, таких яскраво-зелених, що аж не вірилося в їхню справжність. Ріццолі зупинилася на викладеній червоною цеглою доріжці й подивилася на дахи у тюдорівському стилі. «Копія британського маєтку», — подумалося їй. Такий будинок у такому передмісті чесний коп не міг би собі дозволити.

— Уже маєте якісь здогадки? — гукнув її Рідж.

— Чим цей хлопець заробляв на життя?

— Я чув, що він був хірургом.

Хірург... У Ріццолі це слово викликало особливі спогади. Навіть цього спекотного дня воно вколало її, ніби крижане вістря. Вона зиркнула на вхідні двері й побачила, що ручку

змащено порошком для зняття відбитків пальців. Глибоко вдихнувши, Ріццолі натягнула на черевики бахіли, а на руки – латексні рукавички.

Всередині була дубова підлога і сходи, які піднімалися на карколомну висоту. Крізь кольорове скло вітражного вікна на підлогу ромбами падали різнобарвні промені сонця.

Почулося шурхотіння бахіл – у передпокій ввалився схожий на ведмедя чоловік. Він був одягнений по-діловому, із охайно зав'язаною краваткою, але враження псувалося двома плямами від поту, які розпливалися під пахвами. Під закасаними рукавами ховалися сильні руки, на яких куйовдилися густі чорні волосини.

– Ріццолі? – запитав він.

– Так, це я.

Чоловік підійшов до неї і простягнув руку, але потім опустив, пригадавши, що в рукавичках.

– Вінс Корсак. Вибачте, що в телефонній розмові не зміг розповісти деталей, але тепер скрізь прослушки. Сюди й так уже проповзла репортерка. Сучка.

– Мені казали.

– Слухайте, ви, мабуть, не розумієте, якого біса вас викликали, але я ознайомився з вашими справами за останній рік. Убивства Хірурга. Я подумав, що вам захочеться подивитися.

У неї пересохло в роті.

– Що у вас тут?

– Тіло у вітальні. Доктор Річард Їґер, тридцять шість років, хірург-ортопед. Це його будинок.

Вона подивилася на вітражне вікно.

– Хлопці, тут у вас, у Ньютоні, люксові вбивства.

– Та ні, це все у вас, у Бостоні. Тут такого не повинно траплятися. Тим паче коли йдеться про таку збочену хрінь.

Корсак провів її через передпокій до вітальні. Ріццолі одразу засліпило сонце, яке лилося крізь високе, від підлоги до стелі, вікно на другому поверсі. Тут працювало безліч спеціалістів, але кімната все одно здавалася великою і порожньою — білі стіни й лискуча дерев'яна підлога.

І кров. Хоч би скільки місць злочину Ріццолі бачила, перший погляд на кров щоразу вдаряв по нервах. Тут перерізали артерію, і кров фонтаном вдарила в стіну й лишила слід, схожий на хвіст комети, а потім стікала цівками. Кров із тіла доктора Річарда Їгера. Він сидів на підлозі, прихилившись до стіни, зі зв'язаними за спиною руками і витягнутими вперед ногами. Щиколотки було перемотано скотчем. Голова звисала вперед, затуляючи рану, яка стала причиною смертельної втрати крові, але Ріццолі могла і не дивитися на розсічену шию. Ясно було, що рана глибока й проходить крізь сонну артерію і трахею. Ріццолі добре знала, якими бувають наслідки такої рани, і могла відтворити останні миті за кривавим візерунком на стіні. Із артерії фонтаном виривається кров, наповнюючи легені, жертва хапає повітря через розсічену трахею і захлинається власною кров'ю. На голому торсі чоловіка вже засохли дрібненькі крапельки кривавої мокроти, яку він видихав. Судячи з його м'язів і широких плечей, фізичної сили йому не бракувало — він явно міг би дати відсіч нападнику, але помер у покірливій позі, схиливши голову.

Двоє працівників моргу вже зайшли з ношами і стали поряд, приміряючись, як краще посунути тіло, сковане трупним заціпенінням.

— Коли о десятій ранку його оглядала судмедексперт, вона виявила посмертну зміну кольору шкіри, — сказав Корсак. — На її думку, він помер уночі, між дванадцятою і третьою.

— Хто його знайшов?

Літературно-художнє видання

ГЕРРІТСЕН Тесс

Асистент

Роман

Керівник проекту *В. А. Тюпонник*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *М. М. Черкашина*

Підписано до друку 24.04.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «FranklinGothic». Ум. друк. арк. 19,32. Наклад 6000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Геррітсен Т.

Г39 Асистент : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. І. Серебрякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 368 с.

ISBN 978-617-12-3184-9

ISBN 978-0-345-44785-2 (англ.)

Минув рік з того дня, як детектив Джейн Ріццолі відправила за ґрати серійного вбивцю Воррена Гойта на прізвисько Хірург. Тоді вона дивом урятувалася від його скальпеля. І от на вулицях міста з'явився новий убивця. Він так само, як і Гойт, залишає на місці злочину акуратно складену нічну сорочку. Джейн здогадується, що в Хірурга з'явився асистент. А незабаром приходить звістка: Гойт втік із в'язниці. Злочинці об'єдналися. Детектив розуміє, що наступною жертвою має стати вона...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Убивця вдирається в домівки самотніх жінок. Він не просто їх вбиває. Він виробляє з ними таке, через що здобув прізвисько Хірург... Душогуб ретельно відтворює стиль серійного маніяка, вбитого два роки тому. А головною його ціллю стає остання жертва попередника, якій дивом удалося вціліти. Життя Кетрін Корделл знову під загрозою...